

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **J. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Michaellem Mannem
sídlem Bartošovice v Orlických horách 34, 517 61 Bartošovice v Orlických horách

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje**
sídlem J. A. Bati 5637, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2020, č. K-ZLK-686/2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Krajský soud se v tomto rozsudku zabývá otázkou uložení kázeňského trestu žalobci, jakožto příslušníkovi Policie České republiky.
- 2. Rozhodnutím ředitele Územního odboru Vsetín Krajského ředitelství policie Zlínského kraje z 24. 8. 2020, č. K-ZLK-534/2020 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce

odvolatel uznán vinným ze spáchání kázeňských přestupků dle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť úmyslně porušil základní povinnosti příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a), b) a i) zákona o služebním poměru dodržovat jednak služební kázeň, spočívající dle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, dále zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo v prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a také chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru.

3. Dle prvostupňového rozhodnutí se měl žalobce konkrétně dopustit daných kázeňských přestupků tím, že

1. Dne 8. 8. 2018, v přesně nezjištěný čas mezi 13:30 až 14:50 hod., v Rožnově pro Radhoštěm., v okrese Vsetín, na ulici Čechova 1027, jako příslušník Policie České republiky, v době mimo výkon služby, na služebně městské policie po prokázání příslušnosti k Policii České republiky, pod záminkou plnění služební úkolů, měl požádat službu konajícího strážníka, aby mu na jím přinesený flash disk nahrál videozáznamy z kamerového systému města Rožnov pod Radhoštěm ze dne 4. 8. 2018, což měl zdůvodnit smyšleným tvrzením, že je na nich zachyceno vozidlo tovární značky Peugeot 306, registrační značky X, jehož řidič ujel od dopravní nehody, avšak skutečným důvodem pro jeho jednání bylo zjistit počínání své manželky L. M. a průběh její schůzky s panem Z. O., ke které došlo právě dne 4. 8. v Rožnově pod Radhoštěm, pro své osobní účely, tedy měl vědomě a cíleně zneužít oprávnění mj. dle § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), podle kterého orgán policie činí nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, informace získané po zhlédnutí záznamů kamer měl rovněž využít k nátlaku na svou manželku, u níž se měl snažit vzbudit dojem, že je schopen ji z pozice policisty nepřetržitě sledovat a hlídat její schůzky s panem Z. O., současně přitom měl vědomě jednat v rozporu se zákonem a principy stanovenými interními předpisy, kdy tímto svým jednáním měl úmyslně porušit zejména § 45 odst. 1 písm. a), b) a i) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterých je příslušník povinen dodržovat služební kázeň spočívající v nestranném řádném a svědomitém plnění služebních povinností, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, je povinen se zdržet jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru a také Etický kodex Policie České republiky, který tvoří přílohu rozkazu policejního prezidenta č. 154/2011, o profesní etice Policie České republiky, dle kterého je mimo jiné závazkem Policie České republiky vůči společnosti se zásadně vyhýbat jakémukoliv jednání, které by mohlo být střetem zájmů a zachovávat mlčenlivost informací zjištěných při služební činnosti a osobním a profesionálním přístupem příslušníků Policie České republiky chovat se bezúhonně ve službě i mimo ni tak, aby důstojně reprezentovali Policii České republiky svým jednáním, vystupováním zevnějškem, a dále

2. Dne 10. 8. 2018, v 19:20 hodin, ve Vsetíně, na ulici Hlásenka 1516, v době výkonu služby příslušníka Policie České republiky, na svém pracovišti, v sídle Územního odboru Vsetín Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, v šatně Dopravního inspektorátu Vsetín, krom plnění svých služebních úkolů, měl využít služebního počítače s IP adresou 10.156.33.58 a svých přihlašovacích údajů (loginu jm310159 a svého hesla), které ho opravňovaly k přihlášení do informačních systémů Policie České republiky pouze za účelem plnění služebních úkolů, k dotazům do informačního systému „Bedrunka“ jednak na osobu Z. O. a jednak na vozidlo tovární značky Peugeot 206, registrační značky X, užívané jmenovaným a registrované na jeho osobu, čímž měl sledovat výhradně své osobní zájmy ve snaze získat informace o panu Z. O., neboť jako důvod svého dotazu uvedl spis vedený pod sp. zn. KRPZ-85922/PŘ-2018-151506, přestože si měl být vědom toho, že uvedená osoba ani vozidlo nemají s tímto spisem žádnou souvislost. Takto neoprávněné získané informace měl následně užít při řešení svých soukromých záležitostí, souvisejících s rozpadem svého manželství s paní L. M., při komunikaci s panem Z. O., s nimž se jmenovaná scházela, když jmenovaného dne 15. 8. 2018 během výkonu služby kontaktoval v místě jeho tehdejšího bydliště v obci Horní Bečva se záměrem odradit jej od dalších kontaktů s paní L. M. a případně narušit vztah pana Z. O. a jeho manželky T. O., přičemž tímto měl zneužít svá oprávnění mj. podle § 74 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, dle kterého orgán policie činí nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, současně přitom měl vědomě jednat v rozporu se zákonem a principy stanovenými interními předpisy, kdy tímto svým jednáním měl úmyslně porušit zejména § 45 odst. 1 písm. a), b) a i) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterých je příslušník povinen dodržovat služební kázeň spočívající v nestranném řádném a svědomitém plnění služebních povinností, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, je povinen se zdržet jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo v prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru a dále měl porušit čl. 1 odst. 2 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 168/2009, o programu „Dotazy do informačních systémů“, pro využívání a získávání údajů z informačních systémů Policie České republiky, dle kterého „Program Dotazy“ mohou využívat k získávání údajů pouze příslušníci a zaměstnanci policie, kteří potřebují údaje z informačního systému policie zpřístupňovaných programem Dotazy pro plnění služebních nebo pracovních úkolů nebo povinností, a také čl. 8. odst. 5 písm. c) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 215/2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů), dle kterého pracovník, který je příjemcem, je povinen s ohledem na úkol, který plní, využívat osobní údaje pouze v rozsahu stanovených oprávnění a pouze v rozsahu nutném pro plnění úkolů.

4. Za tyto přestupky byl žalovanému uložen na základě § 51 odst. 1 písm. b) služebního zákona kázeňský trest snížení základního tarifu o 20 % na dobu tří měsíců.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

7. Předně žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal se všemi argumenty vznesenými v odvolání. Kdyby tak učinil, resp. tyto argumenty akceptoval, musel by dojít k závěru o nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí.
8. Žalobce se dále domnívá, že byl zkrácen na svém právu na obhajobu, pokud prvostupňový orgán na žalobcovu žádost neprodloužil lhůtu pro písemné vyjádření před vydáním rozhodnutí dle § 174 zákona o služebním poměru. Dle žalobce bylo třeba danou lhůtu prodloužit, pakliže mu jeho zvolený zmocněnec v poslední den lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí vypověděl písemnou plnou moc. Pokud žalobce ve své žádosti trval na prodloužení dané lhůty k vyjádření o 30 dní, aby bylo možné zajistit nové právní zastoupení, označil to prvostupňový orgán za liché, neboť není nijak dále zaručeno, že tento argument žalobce nepoužije opakovaně. K tomu žalobce uvedl, že se jedná pouze o domněnku služebního orgánu a zamítnutím této námitky mohlo dojít ke krácení jeho práv na právní ochranu a pomoc ve správním či kázeňském řízení. Dále bylo žalobci kladeno za vinu, aniž by to bylo doloženo, že způsobuje průtahy řízení.
9. K prvnímu shora specifikovanému skutku žalobce uvedl, že je pouze domněnkou služebního orgánu, že žalobce věděl o místě a čase schůzky žalobcovy tehdejší manželky a pana O. Navíc ve svých výpovědích se paní M. a pan O. nebyli schopni shodnout na přesném termínu schůzky. Prvostupňový orgán (resp. žalovaný) se nedostatečně vypořádal s argumentem o nekvalitě kamerového systému Městské policie Rožnov pod Radhoštěm – vůbec se nepřesvědčil, zda je možné detaily uváděné svědky M. a O. na záznamu rozeznat; nadto nebyl daný kamerový záznam nikdy zajištěn.
10. Žalobce dále nepovažuje za přílehlavé tvrzení žalovaného o tom, jak mu byly doručovány písemnosti v době před nařízeným termínem jednání senátu poradní komise žalovaného. Nesouhlasí s tím, že by ze strany příslušných osob byla dána maximální snaha o řádné doručení písemnosti, kterou by byl žalobce informován mj. o svých právech a také o průběhu dalšího postupu v odvolacím řízení. K tomu žalobce uvádí, že v rozhodnou dobu, tedy od 17. 9. 2020 byl v pracovní neschopnosti, a od 7. 10. 2020 do 9. 10. 2020 (kdy mělo docházet k doručování) byl hospitalizován (následně pracovní neschopnost trvala do konce měsíce října 2020). V popisu doručování písemností ve dnech 5. 10. až 9. 10. 2020, jak je uváděn v rozhodnutí žalovaného, jsou zásadní rozpory a nesprávnosti. V těchto souvislostech jsou obvinění obsažená v napadeném rozhodnutí, dle kterých se měl žalobce při doručování dopouštět obstrukcí, neopodstatněná a účelová.
11. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru, neboť uplynula lhůta pro projednání kázeňského přestupku a odpovědnost za kázeňský přestupek již zanikla.
12. Žalobu žalobce uzavřel tak, že v napadeném rozhodnutí žalovaný nebral zřetel na argumenty žalobce o právu na spravedlivý proces a upřel tak žalobci mj. ústavně zaručené právo na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Tyto procesní vady vedou k tomu, že je napadené rozhodnutí nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a doplnění žaloby

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. K věci samé uvedl žalovaný, že se s odvolacími argumenty vypořádal dostatečně a příslušná žalobní námitka nepřezkoumatelnosti je příliš obecná.

15. Podle žalovaného nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech tím, že mu nebyla v řízení před správním orgánem prvního stupně prodloužena lhůta k vyjádření. S ohledem na judikaturní závěry se žalovaný domnívá, že se žalobce mohl k věci vyjádřit sám (nikoli jen prostřednictvím zmocněnce), přičemž nemusel nechat marně uplynout lhůtu pro vyjádření. Nadto si za volbu zmocněnce nese každý zmocnitel zodpovědnost sám.
16. V případě námitek směřujících proti prvnímu skutku, který je žalobci připisován, žalovaný uvádí, že závěry napadeného rozhodnutí o spáchání daného kázeňského přestupku jsou dostatečně podložené. Na tom nemohou nic změnit ani to, že svědci mohli některé okolnosti případu pozapomenout. O tom, že žalobce nijak neprokázal, že by předmětný videozáznam získal k jiným než soukromým účelům, se podrobně vyjádřil i prvostupňový orgán. O spáchání daného skutku svědčí i závěry trestního řízení před Okresním soudem ve Vsetíně, v němž za něj byl žalobce nepravomocně odsouzen, stejně jako návazné usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci; z něj neplyne, že by se žalobce jemu vytýkaných skutků nedopustil, ale pouze to, že samotné protiprávní jednání mělo nižší intenzitu společenské škodlivosti, takže nešlo trestný čin, ale o kázeňský přestupek.
17. Správní orgán se také maximálně snažil žalobci řádně doručovat písemnost informující o termínu jednání senátu poradní komise. Při tomto doručování však žalobce neposkytl potřebnou součinnost. Ani pracovní neschopnost není překážkou pro pokračování odvolacího řízení. Za předpokladu, že se žalobce chtěl zúčastnit jednání senátu poradní komise, měl uplatnit řádnou omluvu a požádat o přeložení termínu (účast na tomto jednání navíc nebyla bezpodmínečně nutná, jedná se pouze o právo účastníka řízení, který se může rozhodnout je využít, nebo naopak nevyužít). Žalobce nijak nedoložil, že by nebyl schopen z důvodu svého zdravotního stavu doručovanou zásilku převzít. Při doručování ostatně žalovaný postupoval zcela řádně, mj. v souladu s § 176 zákona o služebním poměru.
18. Nelze souhlasit ani s argumentem, že napadené rozhodnutí žalovaný vydal v rozporu s § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru, neboť uplynula lhůta pro projednání kázeňského přestupku. Je totiž třeba vzít v potaz, že po dobu projednání věci před soudem došlo ke stavění lhůty dané lhůty. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno včas.
19. Žalovaný považuje za nedůvodnou i námitku, že byl žalobce dotčen na svém právu na spravedlivý proces a na právní pomoc. Žalobci nebylo nijak bráněno v tom, aby si zvolil zmocněnce. Žalobce žádost o prodloužení lhůty pro vyjádření se dle § 174 zákona o služebním poměru opírá o potřebu zvolit si nového zmocněnce. Zde je dle žalovaného třeba poznamenat, že si až do pravomocného skončení řízení žalobce žádného dalšího zmocněnce nezvolil a neučinil tak ani v řízení před soudem.
20. Dne 24. 6. 2023 obdržel soud podání, jímž žalobce doplnil žalobní argumentaci. Zopakoval, že bylo chybou, pakliže mu nebyla prodloužena lhůta pro vyjádření se poté, co mu jeho tehdejší právní zástupce vypověděl plnou moc. Žalobce nemohl jednání svého zástupce ovlivnit. Lhůta tak měla být žalobci prodloužena, a to v souladu se základními zásadami správního řízení (resp. základními zásadami činnosti správních orgánů), přičemž o žalobcově žádosti mělo být rozhodnuto v souladu s § 39 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), který bylo možno aplikovat i v řízení ve věcech služebního poměru. Je také nepřipustné žalobci podsouvat úmysl řízení obstruovat, pakliže mu právní zástupce vypověděl plnou moc poprvé; není tak možné hovořit o nějaké žalobcově zdržovací taktice. Navíc žalobci nebylo umožněno nahlédnout do protokolů z jednání konaných ve věci v druhém pololetí roku 2018 a v prvním čtvrtletí roku 2019. Odůvodnění, které v tomto

smyslu poskytl ve svém rozhodnutí žalovaný, je nepřijatelné. Je liché obviňovat žalobce ze způsobování průtahů řízení a ztěžování průběhu řízení. Postupem žalovaného byla naopak zkrácena žalobcova práva se k věci vyjádřit, navrhopvat důkazy a hájit se.

21. Četná pochybení je třeba shledat i ve vztahu k nedoručení přizvání k jednání poradní komise. Žalobce v důsledku toho nemohl ani vznést případnou námitku podjatosti, ani se vyjádřit k podkladům rozhodnutí či navrhnout jejich doplnění v odvolacím řízení. I kdyby snad žalobce zmařil doručení k původnímu termínu, bylo třeba jej informovat o druhém (náhradním) termínu. Neúspěšné pokusy o doručení informace o jednání poradní komise nebylo možné hodnotit jako zmaření doručení. Například dne 9. 10. 2020 mohla hlídka policie provádějící kontrolu dodržování léčebného režimu žalobce probudit, avšak neučinila tak. Hlídka mohla žalobce probudit, resp. to mohla požádat žalobcovu družku, a písemnost mu předat, popř. ji předat žalobcově družce či zanechat písemnost ve schránce. Nic z toho hlídka policie neučinila. Navíc z ničeho přesvědčivě neplyne, že by docházelo, nad rámec kontroly dodržování léčebného režimu, k jakémukoli pokusu o doručování nějaké písemnosti. Pokud pak v této souvislosti žalovaný argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 1. 12. 2016, č. j. 10 As 268/2015-130, z něhož má plynout, že neúčast žalobce při jednání poradní komise nemá vliv na zákonnost rozhodnutí (resp. tento vliv nemá nevyrozumění o jednání této komise), pak je třeba poukázat na to, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 70/2011-95, plyne opak.

IV. Ústní jednání

22. Při ústním jednání dne 27. 6. 2023 žalobce odkázal na žalobu a její doplnění. Podrobněji pak k otázce zániku odpovědnosti za kázeňský přestupek uvedl, že vzhledem k tomu, kdy ke skutkům mělo dojít, kdy bylo ohledně nich zahájeno trestní stíhání, kdy bylo trestní řízení ukončeno, a kdy ve věci rozhodl žalovaný, je třeba dojít k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po lhůtě dle § 186 odst. 10 věty první zákona o služebním poměru. Nadto se § 186 zákona o služebním poměru, včetně otázky stavení lhůt pro uložení kázeňského trestu, týká přestupků dle přestupkového zákona, nikoli kázeňských přestupků.
23. Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě. Uvedl, že lhůta se dle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru staví po dobu běhu trestního řízení, přičemž v dané věci byla lhůta pro uložení trestu zachována. Nadto ve věci nedošlo k porušení práv účastníka řízení. Např. se správní orgán pokoušel opakovaně žalobci doručit informaci jednání senátu poradní komise, přičemž tuto informaci je třeba považovat za doručitou již dne 6. 10. 2020. V ten den však žalobce odmítl písemnost převzít. Další pokusy o doručení již šly nad rámec nutného.
24. Na to žalobce reagoval tak, že doručování dne 6. 10. 2020 je třeba vztáhnout k původnímu termínu jednání senátu poradní komise. Tento termín však byl změněn a ohledně něj již řádně doručováno nebylo. Žalovaný se k této námitce vyjádřil tím způsobem, že daný termín byl změněn právě proto, že se nedařilo žalobci doručovat a žalovaný se tak snažil, aby byla žalobci zachována lhůta k uplatnění práv a k přípravě. I dne 9. 10. 2020 však došlo k odmítnutí převzetí písemnosti ze strany žalobce.
25. V rámci jednání provedl soud důkaz videozáznamem pořízeným pracovníkem provádějícím kontrolu žalobce dne 9. 10. 2020, a také videozáznamem téže kontroly pořízeným paní O.; kontrola probíhala na adrese X, kde žalobce pobýval. K nim žalobce uvedl, že z nich nevyplývá nic o tom, že by se mu policisté pokoušeli doručit nějakou písemnost, dostavili se pouze v souvislosti s kontrolou práce neschopného. O identitě žalobce, který ležel v té době v posteli a spal, přitom policisté neměli pochybnosti, pokud by chtěli, mohli žalobce

probudit a písemnost mu doručit. Žalovaný k daným videozáznamům uvedl, že průběh kontroly neměl souvislost s kázeňským řízením, pouze v jejím rámci mělo dojít k doručení informace o jednání senátu poradní komise. To, že zároveň s kontrolou práce neschopného mělo dojít k doručování, vyplývá z úředních záznamů, které po kontrole zpracovali daní policisté. Skutečnost, že žalobce intenzivněji nebudili, svědčí o tom, že nechtěli příliš zasahovat do soukromí, navíc samotné oslovení žalobce jménem bylo v této situaci dostatečné.

26. Při jednání soud provedl i další důkazy, které žalobce navrhl, a které nejsou součástí správního spisu: Šlo o výpis GPS vozidla hlídky OOP Rožnov pod Radhoštěm, která měla žalobci doručovat informaci o jednání senátu poradní komise dne 6. 10. 2020; vyrozumění o způsobu vyřízení části podání a vyrozumění o postoupení podání z 29. 10. 2020, č. j. KRPZ-100067-2/ČJ-2020-150066-PO-MZV, jímž byla vyřízena stížnost paní O. na postup policistů dne 9. 10. 2020; s tím související návrh na vyřízení podání z 29. 10. 2020, č. j. KRPZ-1000067-7/ČJ-2020-150066-PO-MZV; vyjádření Ing. L. Z., vedoucí OP, k provedené kontrole dodržování režimu dočasně práce neschopného příslušníka dne 9. 10. 2020; vysvětlení žalobce k téže kontrole; úřední záznam o podání vysvětlení ze strany paní O. z 9. 10. 2020, č. j. KRPZ-1000067-1/ČJ-2020-150066; vyrozumění o vyřízení stížnosti paní O. z 24. 11. 2020, č. j. KRPZ-101231-7/ČJ-2020-1500NT-S; rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce.

V. Posouzení věci soudem

27. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, jakož i předcházející prvostupňové rozhodnutí včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. Jádrem sporu v daném případě je to, zda jsou správné závěry žalovaného, že se žalobce dopustil jemu připisovaných kázeňských přestupků, resp. zda k tomuto závěru správní orgány v obou stupních dospěly i procesně řádným postupem. K tomu soud dodává, že věcně žalobce argumentuje jen vůči skutku 1., jak byl specifikován v bodě 3 tohoto rozsudku. To je odrazem skutečnosti, že např. v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se žalovaný ke spáchání druhého ze skutků, tedy k nezákonné lustraci v informačním systému, plně doznal a litoval jej.

V.1 Námitka nepřezkoumatelnosti

29. V úvodu své žalobní argumentace žalobce uvedl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Tento žalobní bod by mohl mířit na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tu však soud neseznal. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně odůvodněno v tom smyslu, že reagovalo na všechny žalobcovy podstatné námitky. Žalobce také nespecifikoval, jakou námitkou se žalovaný neměl zabývat. Tomuto obecně formulovanému žalobnímu bodu tedy soud nemohl přisvědčit a konstatuje, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z formulace daného žalobního bodu koneckonců vyplývá, že žalobce spíše nesouhlasí s konkrétními závěry a argumentací žalovaného. To však není záležitostí nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ale jeho věcné správnosti. Té se v rozsahu žalobních námitek soud věnuje níže.

V.2 Problematika lhůty k vyjádření dle § 174 zákona o služebním poměru

30. Ve smyslu dalšího žalobního bodu se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že neprodloužením lhůty pro vyjádření dle § 174 zákona o služebním poměru bylo nezákonně dotčeno jeho právo na právní pomoc (viz bod 8 tohoto rozsudku).
31. Je pravdou, že žalobci jeho advokát vypověděl plnou moc v poslední den lhůty, kterou mu prvostupňový orgán stanovil pro podání vyjádření (20. 8. 2020). Zároveň žalobce bez zbytečných průtahů informoval prvostupňový správní orgán o této skutečnosti (24. 8. 2020). V celkovém kontextu věci však není zřejmé, že by neprodloužením lhůty dle žalobcova požadavku prvostupňový správní orgán zatížil svůj postup nezákonností, resp. takovou vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
32. Již v napadeném rozhodnutí (a poté také ve vyjádření k žalobě) žalovaný uvedl, že nebylo nutné lhůtu prodloužovat už s ohledem na to, že samotným udělením plné moci zmocnění se účastník řízení nevzdává svého práva ve věci sám jednat. Možnost nechat se v řízení zastoupit, je toliko právem účastníka řízení, nejde o povinnost či nutnost být zastoupený. Za volbu svého zmocněnce je pak zodpovědný zmocnitel – účastník řízení. Tyto závěry odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu. Přiměřeně lze odkázat např. na bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu z 27. 10. 2016, č. j. 9 As 9/2016-52, dle kterého „[p]okud se stěžovatel nechal pro přestupkové řízení zastoupit obecným zmocněncem (zastoupení v přestupkovém řízení není povinné), je odpovědnost za výběr zmocněnce pro řízení nutno přičíst pouze a jen jemu. Nebájl-li zvolený zmocněnec náležitě jeho práva např. tím, že jej neinformoval o rozhodnutí ve věci, ačkoli byl o něm řádně vyrozuměn, nese následky své volby zmocněnce stěžovatel sám. V řízení se nemusel nechat zastupovat, potom by správní orgán doručoval přímo jemu. Pokud si zvolil zástupce, byla to jeho dobrovolná volba, která měla za následek také to, že bylo v souladu se správním řádem doručováno zmocněnci.“ Podobně k závěru, že zastoupení v přestupkovém řízení (přičemž takové řízení je třeba považovat za obdobné řízení kázeňskému, o které jde v případě žalobce) není povinné a účastník řízení nese odpovědnost za jeho výběr, viz také např. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015-59, či rozsudek Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2016, č. j. 5 As 159/2015-25. Ve stejném smyslu vyznívá např. i nález Ústavního soudu z 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, na který ve vyjádření k žalobě odkázal žalovaný, a který se vztahuje k ústavně zaručenému právu na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny.
33. I přes vypovězení plné moci měl žalobce možnost se k věci vyjádřit sám. Pokud se přitom dovolával právě práva na právní pomoc, a to v souvislosti s potřebou zajištění nového zmocněnce, který se s věcí podrobně seznámí, je možné vzít v potaz, že v dalším průběhu správního řízení a po většinu soudního řízení se již žalobce zastoupit nenechal (možnost zastoupení advokátem využil až po nařízení ústního jednání). Zároveň, aniž by soud bagatelizoval právo vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí, nelze pustit ze zřetele ani to, že žalobce mohl veškeré své námitky uplatnit v řízení o odvolání (srov. přiměřeně bod 24 rozsudku NSS ze 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015-59). Bez významu z hlediska možnosti se k věci kvalifikovaně vyjádřit, a to nejpozději v rámci odvolacího řízení, není ani to, že výsledkům svědku Z. O. a L. M. dne 11. 8. 2020, byl spolu se zmocněncem sám přítomen. Proto soud ve věci neshledává ani zásadní porušení základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu hlavy druhé části první správního řádu. Nadto po vydání prvostupňového rozhodnutí již spis nebyl doplňován o další důkazy či písemnosti mající vztah k meritu věci (spis byl již doplňován zejména o písemnosti týkající se jednání poradní komise, pokusů o doručování apod.). S obsahem spisu tak žalobce byl, resp. mohl být seznámen. Proto nelze

mluvit o dotčení práva na vyjádření se k věci, jak o něm hovoří žalobce (srov. rozsudek Městského soudu v Praze z 15. 12. 2009, čj. 11 Ca 10/2009-50).

34. Na výše uvedeném nic nemění ani poznámka v napadeném rozhodnutí, z níž by snad bylo možné vyvozovat, že žalovaný má za to, že vypovězení plné moci mohlo představovat součást nějaké obstrukční praxe. Šlo sice spíše o určitou spekulaci žalovaného, která nemusí s ohledem na osobu žalobce a jeho jednání v rámci řízení vyznít právě „férově“, nicméně ta nemá vliv na to, že práva žalobce nebyla ve zde zvažovaném ohledu dotčena takovým způsobem, že by to vedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

V.3 Ke spáchání prvního ze skutků

35. Žalobce se také ohrazuje vůči správnosti závěrů žalovaného, že se dopustil prvního z výše uvedených skutků. V tomto směru poukazuje na rozpory mezi výpověďmi svědků L. M. a Z. O., kteří se nebyli schopni ve svých výpovědích před trestním soudem shodnout na přesném termínu jejich schůzky, k níž si žalobce měl obstarat kamerový záznam.
36. K tomu soud uvádí, že se shoduje se závěrem vyjádřeným v rozhodnutí žalovaného, že ve výpovědích uvedených osob není principiálních rozporů. Částečné odlišnosti výpovědí mohou vyplynout z toho, jak funguje lidské vnímání každé osoby, paměť a vybavování si dřívějších událostí, zejména pokud k němu dochází s časovým odstupem. Výpovědi svědků Z. O. a L. M. byly provedeny i v rámci kázeňského řízení (viz také bod 33 tohoto rozsudku) a opět nevykazují zásadní rozpory; výslechům byl žalobce přítomen, jejich obsah svými dotazy nijak relevantně nezpochybňoval.
37. Soud také dodává, že v žalobě kromě neshod mezi výpověďmi svědků žalobce argumentuje zejména tím, že je pouze domněnkou služebního orgánu, že žalobce mohl vědět o místě a času schůzky jeho bývalé manželky s panem O. Soud se však ztotožňuje s žalovaným, že nešlo toliko o domněnky, nýbrž že tento názor je odůvodněn zejména na s. 10 napadeného rozhodnutí, které mj. odkazuje na důkazy a závěry plynoucí ze souvisejícího trestního řízení. Není tak pochyb o tom, že si žalobce předmětný kamerový záznam na služebně městské policie vyžádal a jeho tvrzené vyžádání pro služební účely se jeví toliko jako zástěrka pro žalobcovy skutečné motivy, které plynuly z jeho osobní situace.
38. Zde soud, podobně jako žalovaný, odkazuje zejména na zjištění učiněná v souvisejícím trestněprávním řízení. Konkrétně jde o podrobné odůvodnění rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně z 18. 9. 2019, č. j. 1 T 79/2019-267, jímž byl žalobce za oba výše uvedené skutky odsouzen [v případě prvního skutku za přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník]. Okresní soud v bodech 38 až 50 daného rozsudku detailně vyhodnotil provedené důkazy, z nichž dovedl průběh žalobcova jednání, či účely pro které tak činil.
39. Okresní soud ve Vsetíně se ve svém rozsudku dotkl také skutečnosti, že neměl k dispozici předmětný kamerový záznam (bod 39 daného rozsudku). Zároveň však ale dovedl, že všechny ostatní provedené důkazy rozptylují jakékoli pochybnosti o skutkovém ději. To krajský soud uvádí k žalobcově nynější argumentaci, že ani žalovaný neměl předmětný kamerový záznam k dispozici a nemohl se tak přesvědčit o tom, zda na něm lze rozeznat detaily uváděné svědky L. M. a Z. O. Soud také doplňuje, že žalovaný sice výslovně nereagoval na odvolací zmínky o nekvalitě záznamových kamer, v tom však nelze spatřovat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Implicitně se s tímto argumentem žalovaný vypořádal právě odkazem na zjištění učiněná v trestněprávním řízení.

40. Krajský soud také uvádí, že zmiňovaný rozsudek byl sice zrušen usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze 7. 4. 2020, č. j. 68 To 376/2019-357, však toto zrušení nemá nic do činění s posouzením správnosti skutkových zjištění učiněných Okresním soudem ve Vsetíně. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci naopak skutková zjištění a příslušné závěry Okresního soudu ve Vsetíně „potvrdil“. Pokud prvostupňový rozsudek zrušil, učinil tak „pouze“ z toho důvodu, že „*k nápravě obžalovaného a ochraně společnosti před takovým jednáním postačí uplatnění odpovědnosti obžalovaného prostředky správního práva, tj. kázeňským postihem a není nezbytné uplatňovat trestní odpovědnost. [...] S ohledem shora uvedené odvolací soud [...] podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a za použití § 222 odst. 2 trestního řádu věc obžalovaného postoupil Krajskému ředitelství policie Zlínského kraje, neboť nejde o trestné činy, avšak žalované skutky by mohly být jiným orgánem posouzeny jako kárná provinění*“ (body 13 a 14 citovaného rozsudku).

V.4 Doručování písemnosti s informací o jednání senátu poradní komise žalovaného

41. Žalobce dále v bodě 4. a 5. žaloby rozebírá způsob doručování písemnosti, kterou měl být informován o jednání senátu poradní komise žalovaného. Poukazuje na svou pracovní neschopnost v rozhodném období, nesrovnalosti v popisu doručování v napadeném rozhodnutí (a nedostatky při doručování), jakož i na to, že vinění žalobce z obstrukcí při doručování je neopodstatněné a účelové.
42. K tomu soud uvádí, že dle doplnění žaloby z 23. 6. 2023 by tato argumentace zřejmě měla vést k tomu, že se nemohl v důsledku vad doručování zúčastnit jednání senátu poradní komise, takže bylo dotčeno jeho právo na projednání věci v jeho přítomnosti, resp. že mu bylo znemožněno vznést námitku podjatosti členů poradní komise.
43. Předně soud uvádí, že např. v případě práva obviněného účastnit se ústního jednání ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny, nelze dovozovat, že každá neúčast obviněného vede k nezákonnosti následného správního rozhodnutí. Lze přiměřeně odkázat na závěry vyjádřené v bodě 39 rozsudku Krajského soudu v Brně z 3. 2. 2021, č. j. 41 A 9/2019-38, dle kterého „*[p]rávo obviněného účastnit se ústního jednání ve věci jeho obvinění z přestupku, které na ústavní úrovni chrání čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, totiž není samoúčelné. Jeho smyslem je poskytnout obviněnému možnost bránit se proti vzneseným obviněním. Žalobce ovšem v odvolání ani žalobě nevznese žádný argument vůči tomu hlavnímu, o co jde v přestupkovém řízení: shledání jeho viny ze spáchání přestupku, který spočíval v překročení povolené rychlosti o více než 50 km/h. Jestliže by namítal, že chtěl na ústním jednání vznést určitou konkrétní argumentaci nebo navrhnout k provedení určité důkazy, které mohly na závěr o jeho vině mít vliv, pak by situace byla jiná. Za těchto okolností jeho argumentace ovšem nemůže uspět. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že se žalobce z ústního jednání ani neomluvil.*“
44. Ani v nynějším případě žalobce nikterak neuvedl, co by měl při ústním jednání zájem přednést nad rámec toho, co již uvedl v dosavadním průběhu řízení. Nadto, a to považuje soud ve věci také za důležité, žalovaný již v napadeném rozhodnutí odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu z 1. 12. 2016, č. j. 10 As 268/2015-130, dle jehož bodu 10 „*[l]ichá je i výtka, že k porušení procesních práv stěžovatel došlo tím, že „nebyl vůbec vyrozuměn o jednání senátu poradní komise ministra vnitra, na kterém mělo být vydáno napadené rozhodnutí‘. Toto rozhodnutí vydal totiž nikoli uvedený senát, nýbrž ministr vnitra. Poradní komise jednala svým senátem pouze jako ministrův pomocný (již její označení to*

vyjadřuje názvem poradní) sbor, nikoliv jako správní orgán; právě proto nelze jednání tohoto senátu považovat za ústní jednání dle § 49 s. ř.; nebyl proto žádný důvod stěžovatele o zasedání senátu jakkoli informovat.“ Poradní komise služebního funkcionáře dle § 194 zákona o služebním poměru tak není správním orgánem (a jednání před ní ústním jednáním v pravém slova smyslu), a to již proto, že její závěry mají toliko doporučující charakter, které nejsou pro služebního funkcionáře závazné (rozsudek NSS z 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012-48).

45. Je sice pravdou, že v určitém napětí se závěry uvedenými v předchozím bodě by mohl být rozsudek Nejvyššího správního soudu z 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 70/2011-95, na který žalobce odkazuje. Žalobce tak přebírá zejména závěr, že neuvědomění o termínu jednání senátu poradní komise mohlo mít podstatný vliv na zachování žalobcových práv, a to také ve vztahu k čl. 38 odst. 2 Listiny a § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. K tomu však krajský soud uvádí, že v rozsudku č. j. 3 Ads 70/2011-95 se Nejvyšší správní soud k takto nastolenému problému vyjadřoval spíše v obecné rovině a v kontextu nepřezkoumatelnosti zrušovaného rozsudku Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud tak sice svůj meritorní názor přinejmenším naznačil, na druhou stranu uvedl, se s danou otázkou městský soud dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal. Naopak rozsudek Nejvyššího správního soudu z 1. 12. 2016, č. j. 10 As 268/2015-130, se k věci vyjadřoval příměji. Navíc jde o rozhodnutí pozdější, které „potvrzuje“ názor vyjádřený např. v bodě 31 rozsudku z 21. 11. 2014, č. j. 4 As 168/2014-74, dle kterého „[s]těžovatel dále krajskému soudu vytýká nesprávné posouzení otázky porušení práva stěžovatele účastnit se jednání senátu poradní komise. Stěžovatel se účasti na jednání senátu poradní komise policejní prezidenta domáhal v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Právo účastnit se jednání senátu poradní komise vyplývá i z § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť dle tohoto ustanovení má účastník mimo jiné právo klást otázky svědkům a znalcům, tj. účastnit se dokazování, které probíhá při ústním jednání. Stejně právo vyplývá stěžovateli i z jím dovolávané přílohy č. 1 závazného pokynu policejního prezidenta. Stěžovatel tedy měl právo se jednání senátu poradní komise zúčastnit a senát poradní komise pochybil, když jej k jednání nepozval a neumožnil mu tak realizaci tohoto jeho práva. V posuzované věci nicméně v rámci jednání senátu k žádnému dokazování nedošlo (bylo pouze zkoumáno naplnění některého z taxativně stanovených důvodů pro povolení obnovy řízení) a účast stěžovatele nebo jeho zástupce při jednání senátu poradní komise tudíž nebyla nutná. Porušení procesního práva stěžovatele v tomto případě proto nebylo samo o sobě natolik závažné, aby zapříčinilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného. To platí tím spíše s přihlédnutím ke skutečnosti, na kterou poukázal již krajský soud, že výsledkem jednání senátu poradní komise je toliko návrh rozhodnutí, který však služební funkcionář rozhodující ve věci samé nemusí akceptovat. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry, k nimž dospěl v rozsudku ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012 – 48, v němž uvedl, že doporučení senátu poradní komise má význam především pro rozhodujícího služebního funkcionáře, který nese svou vlastní procesní odpovědnost za to, jaké podklady si opatří pro rozhodnutí. Předmětem přezkoumání (§ 65 odst. 1, § 102 s. ř. s.) je pouze rozhodnutí služebního funkcionáře, nikoli doporučení poradní komise.“ S ohledem na tyto vazby soud uzavírá, že ani případné pochybení v souvislosti s vyrozuměním o jednání poradní komise nemělo v kontextu okolností posuzovaného případu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
46. Další významnou skutečností, jak soud zmínil již v bodě 33 tohoto rozsudku, je také to, že podklady obsažené ve spise nebyly z pohledu dokazování v odvolacím řízení nijak rozšiřovány ani doplňovány o další relevantní důkazy. Pokud tedy druhoinstanční služební funkcionář (žalovaný) vycházel při rozhodování o odvolání ze skutečností zjištěných v prvostupňovém řízení, nebylo tím žalobci fakticky nijak upřeno právo seznámit se s

podklady pro rozhodnutí, neboť s kompletním spisovým materiálem se měl možnost seznámit už v průběhu prvostupňového řízení, ale navíc také i v řízení odvolacím; v tomto ohledu žalovaný nikterak nepříhodně odkázal na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 11. 2014, č. j. 4 As 168/2014-74 (viz bod 34 daného rozsudku).

47. Zejména vůči skutečnostem uvedeným v bodech 44 až 46 tohoto rozsudku, které se podávají přímo z napadeného rozhodnutí, žalobce ničeho hmatatelného nenamítá. Pokud jde o obecně formulovanou výhradu, že mu bylo znemožněno vznést námitku podjatosti členů poradní komise, uvádí soud, že konkrétní námitky v tomto směru žalobce neuvádí ani nyní; nadto nedůvodnost námítky tohoto typu lze rovněž dovodit ze zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu z 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012-48, dle něhož „[n]ámitku [Městský soud v Praze] neuznal za důvodnou jednoduše především proto, že poradní komise představuje orgán, zřízený obecně jen jako poradní orgán ministra, který není jejím názorem (jejího senátu v konkrétní věci) vázán. Navíc nebyly zjištěny, a v zásadě ani namítány, skutečnosti, které by zpochybňovaly objektivitu postojů konkrétních členů senátu poradní komise v této konkrétní věci, a pro obecné závěry o podjatosti neexistoval žádný důvod. [...] [N]ámitka podjatosti senátu poradní komise ministra, natož pak komise jako celku, v řízení dle části třetí s. ř. s. postrádá relevantní význam. O podjatosti ve smyslu procesně významné skutečnosti lze uvažovat ve vztahu k subjektu, který disponuje rozhodovací pravomocí. Objektivita doporučení poradního orgánu má v dané věci význam především pro rozhodující subjekt, který nese svou vlastní procesní odpovědnost za to, jaké podklady si opatří pro rozhodnutí. Objektem přezkoumání (§ 65 odst. 1, § 102 s. ř. s.) je také rozhodnutí takového subjektu, nikoli doporučení poradní komise. Podíl poradní komise na takovém rozhodnutí představuje v daném směru takřka bezvýznamnou skutečnost, neboť za jakékoli její doporučení se rozhodující subjekt nemůže skrývat. Uvedená námitka tedy nemá žádný význam z hlediska dopadu na práva stěžovatele, neboť takovou skutečností je samo rozhodnutí ministra, které teprve je přezkoumatelné v rámci řízení před soudy jednajícími ve správním soudnictví.“
48. Již na základě výše uvedeného tak nepovažuje soud nyní rozebíraný žalobní bod za důvodný, a to i kdyby doručování informace o možnosti účastnit se jednání senátu poradní komise bylo stíženo žalobcem tvrzenými vadami. Nad rámec toho však doplňuje, že minimálně v jednom případě je možné doručení dané informace považovat za fakticky uskutečněné.
49. Jedná se o doručování dne 9. 10. 2020 v době okolo 17:20 hod., jehož průběh vyplývá z úředního záznamu z 13. 10. 2020, č. j. KRPZ-2699-5/ČJ-2020-150066-BGA, sepsaného kpt. Mgr. J. R., LL.M., vrchním komisařem, a spolupodepsaného mjr. Mgr. B. G., vedoucím odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, ve spojení s úředními záznamy ze 14. 10. 2020, č. j. KRPZ-57490-48/ČJ-1500AP, a č. j. KRPZ-57490-49/ČJ-2020-1500AP (oba jmenovaní prováděli pokus o doručení zároveň s kontrolou dodržování léčebného režimu dočasně práce neschopného příslušníka). Tento úřední záznam je dle soudu v plném souladu s audiovizuálním záznamem, který během kontroly pořídili na jedné straně jmenovaní příslušníci a na straně druhé přítomná paní T. O., v jejímž domě na adrese X žalobce v tu dobu pobýval. Jak vyplývá i z dokazování provedeného při jednání soudu, uvedení příslušníci se pokusili, poté co je paní O. vpustila do objektu, žalobce neúspěšně oslovit. Ten v daném okamžiku ležel v posteli a na oslovení ze strany příslušníků nijak nereagoval. Soud považuje na základě vyhodnocených podkladů za více než pravděpodobné, že žalobce spánek pouze předstíral. Soud si je vědom, že v daném ohledu leželo důkazní břemeno na správním orgán, nicméně z videozáznamů ve spojení se zmíněným úředním záznamem z 13. 10. 2020 se podává pravděpodobný průběh skutkového děje, který žalobce

nezpochybnil žádným relevantním podkladem (např. o jeho zdravotním stavu, únavě apod. dne 9. 10. 2020, které vedly k nemožnosti si doručovanou písemnost převzít). Fakticky tedy žalobce zásilku odmítl převzít. Na tom nic nemění ani skutečnost, že výslovně žalobce nebyl upozorňován na to, že je mu doručována písemnost; doručujícími policistům se totiž nepodařilo v důsledku žalobcova jednání s ním navázat smysluplný kontakt a je pochybné, že by žalobce přerušil svůj „spánek“ v okamžiku, kdy by se mu navíc dostalo speciální a výslovné informace o doručování. To soud uvádí, přestože nijak, i na základě provedeného dokazování, nezpochybňuje, že žalobce v danou dobu trpěl zdravotními potížemi, které ve dnech 7. až 9. 10. 2020 vedly k jeho hospitalizaci.

50. Podle krajského soudu tak nejpozději dnem 9. 10. 2020 bylo třeba považovat informaci o jednání senátu poradní komise za doručenou. V tomto směru vychází ze speciálního ustanovení § 176 odst. 4 zákona o služebním poměru, dle kterého *povinnost rozhodnutí doručit je splněna, jestliže účastník písemnost převezme nebo jestliže byla zásilka držitelem poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo jiným provozovatelem poštovních služeb vrácena odesílajícímu služebnímu funkcionáři jako nedoručitelná a účastník svým jednáním nebo opomenutím doručení zásilky zmařil. Účinky doručení nastanou i tehdy, jestliže účastník odmítne zásilku přijmout*. S tím souvisí zvláštní režim doručování dle § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého *rozhodnutí doručuje bezpečnostní sbor účastníkovi do vlastních rukou na služebně, v místě trvalého pobytu (ubytování) nebo kdekoli, kde bude zastížen*.
51. Soud tak má za to, že doručování probíhalo v souladu s § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru a v důsledku faktického odmítnutí zásilku přijmout nastaly účinky doručení ve smyslu § 176 odst. 4 zákona o služebním poměru nejpozději dne 9. 10. 2020. V této souvislosti je bezpředmětná polemika o tom, zda měla být zásilka či informace o ní vložena např. do domovní schránky. Úprava fikce doručení je dle zákona o služebním poměru speciální ve vztahu k obecné úpravě správního řádu a zákon o služebním poměru při doručování způsobem dle jeho § 176 odst. 1 nepředpokládá zanechání písemného uvědomění o uložení zásilky (to se týká jen doručování dle § 176 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru prostřednictvím držitele poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo jiného provozovatele poštovních služeb).
52. Samo o sobě pak není rozhodné ani to, že v době jednání senátu poradní komise měl být žalobce v pracovní neschopnosti (to nevylučuje, že se žalobce mohl za určitých podmínek jednání zúčastnit, pokud by tedy přistupoval vstřícněji k pokusům o doručení informace o daném jednání). To stejné se týká i rozporovaného doručování v době, kdy na území České republiky byl vyhlášen nouzový stav. Ten totiž nijak nebránil v doručování písemností, ani ve vedení předmětného řízení.
53. Jak již však soud uvedl v bodě 48 tohoto rozsudku, tak i kdyby doručování písemnosti s informací o jednání senátu poradní komise bylo stíženo vadou tvrzenou žalobcem, s ohledem na konkrétní okolnosti věci by to nepředstavovalo takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost, a tedy na zrušení napadeného rozhodnutí. Proto se soud blíže nevyjadřuje ani k pokusům o doručování dne 6. 10. 2020, přičemž za rozhodné ve věci nepovažuje ani skutečnosti plynoucí z dokazování, které se týkaly stížností paní O. na průběh kontroly dne 9. 10. 2020, a jejich vyřízení.
54. Jen nad rámec věci soud dodává, že neshledává v rozsahu žalobních námitek (a s ohledem na jejich formulaci) nic zásadně problematického na provedení kontroly práce neschopného

příslušníka dne 9. 10. 2020, které bylo spojeno s doručováním písemnosti. Není zde nic, co by na první pohled naznačovalo rozpor s postupy předvídanými pro takovou kontrolu dle § 64 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 65 odst. 2 písm. c) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění.

V.5 Dodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu

55. V bodě 6. žaloby a v rámci ústního jednání žalobce namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po lhůtě pro projednání kázeňského přestupku. V tomto směru soud plně souhlasí s vyjádřením žalovaného k žalobě, že tento žalobní bod není důvodný.
56. Podle § 186 odst. 10 věty první zákona o služebním poměru *kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo*. Důležitá je však i věta druhá tohoto ustanovení, dle které *do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, soudní řízení správní nebo řízení o přestupku*.
57. V tomto ohledu soud uvádí, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo dne 8. a 10. 8. 2018, přičemž dne 14. 12. 2018 byly ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů (viz č. j. GI-4169-10/TČ-2018-842072) vůči žalobci zahájeny úkony trestního řízení dle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), čímž došlo ke stavění běhu jednoroční lhůty k zániku odpovědnosti za kázeňský přestupek. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. Od zahájení běhu prekluzivní lhůty po okamžik jejího stavění uplynuly čtyři měsíce a šest dní. Ve věci bylo následně vedeno trestní řízení před Okresním soudem ve Vsetíně a dále i odvolacím Krajským soudem v Ostravě – pobočka v Olomouci. Dne 7. 4. 2020 nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Ostravě ze 7. 4. 2020, č. j. 68 To 376/2019-357, kterým byl rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně v celém rozsahu zrušen a věc obžalovaného (nynějšího žalobce) byla postoupena žalovanému, neboť dle Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci nešlo o trestné činy, avšak žalované skutky by mohly být jiným orgánem posouzeny jako kárná provinění, o nichž je tento orgán příslušný rozhodovat (viz již výše bod 40 tohoto rozsudku). Samotný spis byl prvostupňovému služebnímu funkcionáři postoupen 9. 6. 2020, přičemž ze strany prvostupňového služebního funkcionáře bylo řízení o kázeňských přestupcích s žalobcem zahájeno dne 10. 7. 2020. Pravomocně pak bylo o věci rozhodnuto 6. 11. 2020. Vzhledem k tomu, že stavění dané lhůty končilo dnem nabytí právní moci výše uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, běh lhůty pro projednání kázeňských přestupků opět pokračoval, přičemž do pravomocného skončení vedeného řízení uplynulo necelých sedm měsíců. Je tak zřejmé, že jednoroční lhůta (při naplnění podmínky nezapočítávání prekluzivní lhůty po dobu vedeného trestního řízení) pro projednání kázeňského přestupku byla dodržena.
58. Soud dodává, že z dikce § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru plyne, že ten se výslovně týká i kázeňských přestupků a v této souvislosti stavění lhůt. Přitom za rozhodné je třeba považovat nikoli zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1 ve spojení s § 12 odst. 10 trestního řádu), jak uváděl žalobce, ale zahájení trestního řízení (§ 158 odst. 3 ve spojení s § 12 odst. 10 trestního řádu).

VI. Závěr a náklady řízení

59. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a v celkovém souhrnu pak nebylo porušeno ani žalobcovo právo na spravedlivý proces, jak žalobce tvrdil.

60. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu